

РЕШЕНИЕ

№ 37972

гр. София, 01.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
закрито заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

като разгледа дело номер **12004** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „БАЛКАНСКИ ДЕЛИКАТЕС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1700, район „Л.“,[жк], [улица], ет. 3, ап. 15, представлявано от управителя Н. К. П., срещу Решение № ПИ-287 от 12.08.2026 г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за възлагане на недвижим имот с изх. № С260022-091-0000517 от 17.07.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г.

С жалбата до съда, наред с искането за отмяна на Решение № ПИ-287 от 12.08.2026 г. на Директора на ТД на НАП С. и на потвърденото с него изпълнително действие, жалбоподателят е направил и особено искане за спиране на принудителното изпълнение по изпълнително дело № [ЕИК]/2017 г. до окончателното приключване на съдебното производство с влязъл в сила съдебен акт.

В подкрепа на искането за спиране се поддържа, че при липса на временна закрила могат да настъпят значителни и трудно поправими последици за дружеството, изразяващи се във вписване на постановлението за възлагане, прехвърляне на собствеността върху имота и евентуално въвеждане във владение на обявения купувач С. П. М.-А.. Излагат се доводи, че процесният недвижим имот, предмет на публичната продажба, не представлява годин самостоятелен обект на правото на собственост, макар да е индивидуализиран в кадастралната карта с идентификатор 02676.13.54.3.5. Твърди се, че същият фактически представлява сутеренно ниво, обслужващо други обекти (ваканционни къщи № 2 и № 3), без самостоятелна рампа, без отделен автомобилен достъп и без необходимата функционална обособеност. Поддържа се, че именно поради това

извършеното възлагане е незаконосъобразно, а продължаването на изпълнението до приключване на съдебния спор би довело до необратими правни и фактически последици.

Съдът, като обсъди доводите на страните и данните по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложената административна преписка се установява, че срещу Постановление за възлагане на недвижим имот с изх. № С260022-091-0000517 от 17.07.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г., „Балкански Деликатес“ ЕООД е подало жалба по административен ред до директора на ТД на НАП С. по чл. 266, ал. 1 от ДОПК. В административната жалба дружеството е навело подробни възражения относно законосъобразността на възлагателното постановление. Поддържало е, че възложеният имот не е годин самостоятелен обект на принудително изпълнение, тъй като, макар формално да е нанесен като самостоятелен обект в кадастралната карта, фактически представлява сутеренно ниво, обслужващо други обекти, без самостоятелна рампа, без отделен автомобилен достъп и без необходимата функционална обособеност.

Наред с тези възражения още в административната фаза е било направено и изрично искане за спиране на принудителното изпълнение. В него дружеството е изложило съображения, че при липса на спиране могат да настъпят значителни и трудно поправими последици, изразяващи се в довършване на последиците от публичната продаж, вписване на постановлението за възлагане, прехвърляне на собствеността върху имота и евентуално въвеждане във владение на купувача, преди съдът да се произнесе по законосъобразността на самото възлагане.

С Решение № ПИ-287 от 12.08.2026 г. директорът на ТД на НАП С. е приел жалбата за допустима, но неоснователна. В мотивите на решението са изложени съображения, че постановлението за възлагане е издадено от компетентен орган, тръжната процедура е проведена при спазване на изискванията на ДОПК, процесният имот е индивидуализиран с относимите кадастрални данни, не са налице основания за отмяна на възлагателното постановление и не са налице основания за спиране на принудителното изпълнение. В диспозитива на решението обаче липсва отделна самостоятелна точка относно искането за спиране по чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК, като е постановено единствено оставяне без уважение на жалбата срещу постановлението за възлагане.

При така установеното съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 266, ал. 4 от ДОПК жалбата не спира действията по принудителното изпълнение, освен ако е подадена от трето лице със самостоятелни права върху вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение. В случая жалбоподателят е длъжник по изпълнителното дело, а не трето лице със самостоятелни права, поради което не е налице предвиденото в закона изключение.

По силата на чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК решаващият орган се произнася с решение, с което може да спре изпълнението, ако са налице основанията за спиране на принудителното изпълнение по кодекса. Съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК именно решението на решаващия орган в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 от ДОПК подлежи на съдебно обжалване.

Настоящият състав приема, че в конкретния случай, макар в диспозитива на Решение № ПИ-287 от 12.08.2026 г. да липсва отделна точка относно искането за спиране, в мотивите на акта административният орган го е обсъдил изрично и е формирал ясна отрицателна воля, че основания за спиране не са налице. При тези данни съдът приема, че е налице произнасяне по смисъла на чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК, инкорпорирано в мотивите на решението, което подлежи на съдебен контрол в рамките на настоящото производство по чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Този извод не означава, че по принцип мотивите заместват диспозитива, а че в конкретната фактическа ситуация от съдържанието на административния акт може да бъде извлечена

достатъчно ясно формирана воля по заявеното искане.

По същество жалбата в частта срещу отказа да се спре принудителното изпълнение е неоснователна.

Спорът в тази част се свежда до това дали към момента на произнасяне на директора на ТД на НАП С. са били налице законовите предпоставки за спиране на принудителното изпълнение по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. Съдът приема, че такива предпоставки не са били налице.

На първо място, от самата законова уредба следва, че жалбата срещу действията на публичния изпълнител няма общо спиращо действие. Законодателят е възприел принципа, че подадената жалба не спира изпълнението, освен в изрично посочената хипотеза на жалба от трето лице със самостоятелни права върху вещта – чл. 266, ал. 4 от ДОПК. Следователно за длъжника по изпълнителното дело, какъвто е жалбоподателят, спиране може да бъде допуснато само ако са налице специалните основания, предвидени в кодекса.

На следващо място, правомощието на решаващия орган по чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК не е дискреция, упражнявана по съображения за обща целесъобразност, а е обусловено от наличие на „основанията за спиране на принудителното изпълнение по кодекса“. Това означава, че директорът на ТД на НАП С. е следвало да провери не дали жалбоподателят твърди възможни вреди или оспорва сериозно възлагателното постановление, а дали е осъществена някоя от законовите хипотези за спиране, предвидени в ДОПК.

Тези хипотези са уредени най-напред в чл. 222 от ДОПК, съгласно който принудителното изпълнение се спира с разпореждане на публичния изпълнител в изрично предвидените случаи. От данните по делото не се твърди и не се установява да е налице някое от основанията по чл. 222, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК. Не се сочи наличие на фактическа или правна пречка от категорията на изрично уредените в закона, която временно да препятства продължаването на изпълнението.

Не е налице и особената хипотеза на спиране по чл. 222а от ДОПК. По делото не се твърди длъжникът да е изпълнил предвидените в тази разпоредба условия, включително внасяне на дължимата част от вземането и поемане на последващи задължения в законоустановения размер и ред. Следователно и тази специална възможност за спиране не е реализирана.

Изложените от дружеството доводи са от различно естество. То поддържа, че при липса на спиране могат да настъпят значителни и трудно поправими последици – вписване на постановлението за възлагане, прехвърляне на собствеността и евентуално въвеждане във владение на купувача. Наред с това се оспорва самата годност на възложения обект да бъде самостоятелен предмет на публична продажба, като се твърди, че обектът фактически представлява сутеренно ниво, обслужващо други обекти, без самостоятелна рампа, без отделен автомобилен достъп и без необходимата функционална обособеност.

Тези доводи са относими към спора по законосъобразността на постановлението за възлагане, но не съставляват самостоятелни материалноправни основания за спиране по специалната уредба на ДОПК. Законът не предвижда спиране само защото длъжникът е навел сериозни възражения срещу законосъобразността на оспореното изпълнително действие или защото твърди риск от неблагоприятни последици. При принудителното изпълнение неблагоприятните последици за длъжника са присъщи на самото производство и не са достатъчни сами по себе си, ако законът не ги е признал като релевантно основание за спиране.

Поради това не намират приложение и общите правила на АПК за спиране на изпълнението. Съгласно § 2 от ДР на ДОПК разпоредбите на АПК се прилагат само за неуредените случаи, а въпросът за спирането в производството по защита срещу действията на публичния изпълнител е уреден изрично в чл. 266, ал. 4 от ДОПК, чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК, чл. 222 от ДОПК и чл. 222а от ДОПК.

Съдът съобразява и трайното разбиране в съдебната практика, че в производството по чл. 268 от ДОПК административният съд не разполага с първично правомощие сам да спира принудителното изпълнение, а упражнява контрол върху произнасянето на компетентния административен орган по искането за спиране – Определение № 6459 от 29.06.2022 г. на ВАС по адм. д. № 5725/2022 г., VIII о., Определение № 10667 от 30.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10518/2025 г., I о., Определение № 10728 от 3.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10703/2025 г., I о. Това означава, че и в настоящия случай съдът не следва да упражнява собствено правомощие по спиране, а да провери дали формираният от директора отказ е законосъобразен.

С оглед на изложеното настоящият състав приема, че административният орган правилно е отказал спиране, тъй като приложимата правна уредба не свързва спирането с твърдяна незаконосъобразност на възлагателното постановление или с евентуалното настъпване на неблагоприятни последици за длъжника, а единствено с изрично предвидените в закона предпоставки. Такива в случая не са установени. Жалбоподателят няма качеството на трето лице със самостоятелни права по смисъла на чл. 266, ал. 4 от ДОПК. Не е налице и нито една от хипотезите по чл. 222, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, както и не са изпълнени условията на чл. 222а от ДОПК. Поради това доводите на дружеството за липса на самостоятелност на обекта, за липса на достъп и за риск от неблагоприятни последици могат да бъдат обсъждани при решаване на спора относно законосъобразността на постановлението за възлагане, но не обосновават спиране на изпълнението по реда на ДОПК.

Следователно отказът на директора на ТД на НАП С. да уважи искането за спиране е постановен при правилно приложение на закона, поради което жалбата в тази част е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „БАЛКАНСКИ ДЕЛИКАТЕС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: район „Л.“,[жк], [улица], ет. 3, ап. 15, представлявано от управителя имена на лице 1, срещу Решение № ПИ-287 от 12.08.2026 г. на директора на ТД на НАП С., в частта, в която е отказано спиране на принудителното изпълнение по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. по описа на ТД на НАП С..

РЕШЕНИЕТО в тази част е окончателно съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: